

НИКОЛАЙ ЛИЛИЕВ
НОЩИ

chitanka.info

*О, тия ноци стъклен и ледни,
тъкани от луна и самота
сред плисъка отмерен на вълните,*

*когато заридават всички жажди
и пият от солената вода
неутолими своята отрова,*

*когато се издига над морето
като една покрусена душа
на гларуса изгубения писък,*

*и бавно в далнината отминават
на миналото мъртвите звезди:
миражни кораби.*

*— О, те са твои
и твои жалбите, които чуваш!
Като сърдито воинство връхлитат
ненужни укори.*

*И ти зовеш,
повярвал сам на своята измама:
— Върни се, моя незалязла песен,
пий вечност от това море, от тия
столетия нестихнали вълни!*

*Не беше ти сред бурите калена
и живите от сън не ще събудиш,
не ще ги поведеш на люта бран.*

*Ти беше скръб, ти беше нежна рана,
морето би могло да стане радост
за твоите неозарени дни.*

И младостта ти, възкресена младост,

*над неговата среброгрива пяна
като любовна ласка да звъни.*

*Ти би могла сега с любов да тръгнеш
като Исуса, и да укротиш
въздишките и стонът на морето...*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.